

ESCRITS DURANT EL CONFINAMENT

REFLEXIONS D'ALUMNES I ANTICS
ALUMNES DE L'ISCREB

La crisi del coronavirus i el confinament que aquesta ha suposat han trasbalsat la nostra normalitat. Aquests han estat uns dies diferents, en què sovint ens hem sentit interpel·lats a diferents nivells, on la vida mateixa s'ha posat en qüestió. Així i tot, hem pogut captar esclatxes de llum i d'esperança en molts gestos, iniciatives... alumnes i ex alumnes de l'ISCREB ens han escrit per compartir-ne algunes. Gràcies per la vostra participació i bona lectura a tothom.

UNA TRINXERA DE TERROSSOS DE SUCRE

Juan Bonet Boscà

Avui s'ha aixecat un dia ennuvolat i grisós. Som a primers de maig i ja fa dos mesos que patim aquest confinament domiciliari. A casa nostra, un matrimoni i dos nois joves camí a la maduresa, estem sempre enfeïnats: un servidor, marit i pare, té el deure de tenir cura de la seva muller, diagnosticada ja fa quatre anys d'aquella patologia on l'oblit adquireix subjectiu protagonisme a les relacions socials; el fill més gran, en Marc, té un trastorn d'espectre autista i l'empresa on treballa, dedicada al servei de cuina a una escola de nens especials, ha tingut la necessitat d'incorporar-lo temporalment a la llista de persones desocupades; el més petit, en Jordi, estudia Formació Professional de grau superior a l'Escola del Treball, un aprenentatge de caràcter esportiu adscrit a l'Ajuntament de Barcelona; el que escriu aquest text, sènior, i amb moltes ganes de viure, gestiona les disponibilitats de medis i recursos amb l'objectiu de potenciar les habilitats, els valors i les virtuts que tota persona pugui aportar a la convivència en comú per fer més escaient aquest exili social.

Les mancances no falten. El correu va lent i les subscripcions a les revistes arriben amb retard. Jordi realitza els treballs de les assignatures a l'ordinador a temps compartit, talment que, el seu pare, matriculat a l'ISCREB, també ha de disposar de l'equip informàtic per fer els seus. Tota una gimnàstica mental, enriquidora, per encarar les portes d'un futur més esperançador engalanat d'il·lusions i alliberament.

**"UN MATRIMONI I DOS JOVES
CAMÍ A LA MADURESA"**

**"LES PORTES D'UN
FUTUR ESPERANÇADOR,
ENGALANAT
D'IL·LUSIONS I
ALLIBERAMENT"**

**"DÉU FA ESTADA EN EL NOSTRE
COR I S'EMMIRALLA EN ELS
SOFRIMENTS I LLÀGRIMES."**

**"EL COMENÇAMENT D'UN
CANVI PARADIGMÀTIC A
ESCALA GLOBAL"**

Fa estada al nostre cor i s'emmiralla en els sofriments i les llàgrimes del proïme quan les realitats mesuren el lliurament i sacrifici de persones entregades per deure a fer el bé; i la llum preuada de la fe, bressolant sense fi la dolça existència. Tinc la completa seguretat que la flamant societat que ens trobarem en sortir al carrer serà tan especial que, afamats de solidaritat, ningú ens arrabassarà mai la voluntat de somniar cada nit de la nostra vida: en ser una mica millors l'endemà.

La farmaciola és sempre a punt. Això sí, les visites facultatives han estat ajornades per més endavant, per quan aquest mal son s'allunyi de nosaltres. Maria del Mar disposa d'un servei de teleassistència, i porta penjat al coll una medalla de plàstic amb un botó vermell. Tant de bo que l'utilitzem els mínims cops possibles. Els nois estan un xic neguitosos. Ara sembla que començant a obrir, amb restriccions, esglésies, llibreteries i locals d'oci. Ens en sortirem!

Ja fa seixanta dies que trobo a faltar els viatges amb metro, els encontres amb els professors i professores, i companys i companyes d'estudi a l'ISCREB, i també les relacions personals niades als encontres ocasionals prenen un cafè o amb aquells veïns brasilers de sota l'escala. Diuen els entesos que tot això que estem passant és el començament d'un canvi paradigmàtic de connotacions globals. Déu és amb nosaltres i no ens abandona.

VOLS ESCRIURE TU TAMBÉ?

Benvolguts alumnes i antics alumnes, la crisi del coronavirus i el confinament que aquesta està comportant ha trasbalsat la nostra normalitat. Aquests estan essent uns dies diferents, en què sovint ens sentim interpel·lats a diferents nivells, en què la vida mateixa es posa en qüestió, en què podem captar esclatxes de llum i d'esperança en molts gestos, iniciatives... Us convidem a compartir les reflexions que aquests dies poden estar suscitant i a posar-les per escrit.

Recollirem textos breus, d'un mínim de 300 paraules i d'un màxim de 500 paraules. Han de ser escrits que transmetin llum, esperança, davant la gravetat de la situació en la qual ens trobem. És necessari que l'autoria sigui d'un alumne actual o antic de l'ISCREB. Podeu fer-nos arribar les vostres propostes fins que duri el confinament. L'enviament es farà per correu electrònic, a comunicacio@iscreb.org, assumpte "Escrips confinats". A mesura que els rebem, els compartirem a les nostres xarxes socials.

ESPERANZA Y CONFUSIÓN

Celso Puyuelo

Dicen algunos que se trata de un virus de laboratorio, que no es mortal, y el peligro esencial es el pánico que están generando los medios de comunicación y las decisiones políticas de la oscuridad (o del mal como dicen en las películas) para hacer descender la frecuencia vibratoria de la humanidad que se estaba elevando progresivamente hacia una conciencia más global y evolutiva.

Vaya con “la oscuridad” en un mundo híper conectado y con la máxima facilidad de información en la red vivimos desinformados. Parece ser que es un virus conocido (o desconocido) desde hace tiempo y pertenece a la familia del sars, de las vacas locas, del ebola o de la fiebre aviar.

Y ¿qué hay detrás de este asunto? ¿Podría ser que estén tratando de limitar el libre movimiento, de fortalecer el poder autoritario del estado y el control de los datos, además de bloquear el crecimiento económico de China?

El control de Hong Kong por los chinos no es lo de menos, ni los intereses de las farmacéuticas que viven de nuestras enfermedades.

"TENEMOS QUE MANTENER LA CALMA A TODA COSTA Y NO CAER EN LA HISTERIA"

"MANTENER ELEVADA LA FRECUENCIA DEL CORAZÓN, CON ALEGRÍA Y VITALIDAD"

"LA VERDADERA PAZ DE CORAZÓN LA HEMOS DE TRABAJAR TODO EL DÍA"

"DEDICAR NUESTRAS FUERZAS A MEDITAR LA PALABRA"

Aunque ese virus no sea distinto del de una gripe potente (se curan la mayor parte de los infectados como sucede normalmente cada invierno), y desde luego, (alguien se atreve a decir) no es un virus mortal en comparación a otras enfermedades.

Ahora dicen que los medicamentos contra el SIDA funcionan contra el coronavirus. Podríamos sospechar que pone en un bucle de manipulación biológica que todos los intentos de alterar a la humanidad vienen del mismo lugar, que o pero, aquí también nos manipulan.

Tenemos que mantener la calma a toda costa y no dejarnos llevar por la histeria. Dicen algunos chamanes que “Las fuerzas de luz vigilan los intentos nucleares, las epidemias, las guerras, las catástrofes naturales, las redes del 5G y las manipulaciones pseudocientíficas de los laboratorios farmacéuticos”... si existen esas divinidades o fuerzas o energías o como le queráis llamar; le han dado siempre total libertad al ser humano.

¿Qué podemos hacer ante esta pandemia de locura que crece cada día un poco más? Orar por la mañana en un rincón de casa, hacer yoga, pasear por la naturaleza, hacer ejercicio y calmar el sistema nervioso para que no se agite por los fantasmas desatados en las organizaciones trasnacionales.

Mantener elevada la frecuencia del corazón, con alegría y vitalidad, sin miedo y con confianza en las energías de la vida. No os olvidéis de que la risa es sanadora...

Dedicar vuestras fuerzas a meditar la palabra, pasear por la montaña, cantar y danzar. Ahí se esconde la verdadera salud, que está más allá de los que quieren volver a sumergirnos en las viejas estructuras de temor y angustia que han conducido esta sociedad de esclavos a lo largo de los siglos.

Vivir el momento presente que los compañeras y compañeros (ahora parezco un sindicalista) nos lo hacen pasar más divertido y como decía alguien mundano con unas buenas gotas de destilado de malta la vida se ve de otro color; pero es un error eso solo es una euforia momentánea la verdadera paz de corazón la hemos de trabajar todo el día, decirle a Dios que nos perdone, que lo amamos y le damos las gracias.

VOLS ESCRIURE TU TAMBÉ?

Benvolguts alumnes i antics alumnes, la crisi del coronavirus i el confinament que aquesta està comportant ha trasbalsat la nostra normalitat. Aquests estan essent uns dies diferents, en què sovint ens sentim interpel·lats a diferents nivells, en què la vida mateixa es posa en qüestió, en què podem captar esclatxes de llum i d'esperança en molts gestos, iniciatives... Us convidem a compartir les reflexions que aquests dies poden estar suscitant i a posar-les per escrit.

Recollirem textos breus, d'un mínim de 300 paraules i d'un màxim de 500 paraules. Han de ser escrits que transmetin llum, esperança, davant la gravetat de la situació en la qual ens trobem. És necessari que l'autoria sigui d'un alumne actual o antic de l'ISCREB. Podeu fer-nos arribar les vostres propostes fins que duri el confinament. L'enviament es farà per correu electrònic, a comunicacio@iscreb.org, assumpte "Escrips confinats". A mesura que els rebem, els compartirem a les nostres xarxes socials.

UN ALTRE HORIZÓ

Ezequiel Mir

És fàcil en aquests moments dedicar-se a buscar culpables a la situació actual i profetitzar el retorn als «valors vertaders». Encara cal saber què vol dir això. Actualment, els valors d'uns rarament són els dels altres.

Tot i així, l'experiència de confinament suscita inevitablement la qüestió de tornar a un mateix, a una reflexió sobre el que ens ha dut a aquesta situació i sobre les possibilitats d'escapar-se'n en el futur. Avui podem estar aïllats a casa, en un apartament, en un estudi, en un dormitori, en una cel·la, en una cabina de creuer, però rarament sol amb els mitjans d'interacció contemporanis. Que l'altre sigui real o a distància, el repte de l'altre pren una agudesia particular.

La paraula «confí» és el terme on un territori acaba i un altre comença. Això significa també el veïnatge amb alguna cosa o amb algú. Altrament dit, hom no pot estar confinat tot sol. Estem necessàriament confinats a prop de...

En realitat, aquest repte de l'altre té dos aspectes i són paradoxals.

El primer repte és que l'altre sigui un obstacle per a aquesta necessària introspecció davant les adversitats. El meu cara a cara esdevé una pantalla còmoda a utilitzar per impedir un inventari de les meves forces i dels meus límits, de les meves concepcions correctes i dels meus errors davant d'una situació tensa que es pot revelar sota un aspecte que prefereixo ocultar. Sóc sòlid o fràgil, i com?

**"ELS VALORS D'UNS
RARAMENT SÓN ELS DELS
ALTRES."**

**"CONFÍ: ON UN
TERRITORI ACABA I UN
ALTRE COMENÇA"**

**"SÓC SÒLID O FRÀGIL, I
COM?."**

**"COM CONSIDERAR UN
DESPRÉS EN SOCIETAT?"**

**"EL TEMPS D'EXILI ENS
CONVIDA A TORNAR A UN
MATEIX"**

El Senyor li demana un signe profètic davant els habitants de Jerusalem terroritzats: comprar, en ple desastre, el camp del seu cosí Hanamel, fer plans per al futur, mostrar un altre horitzó que no sigui la devastació present:

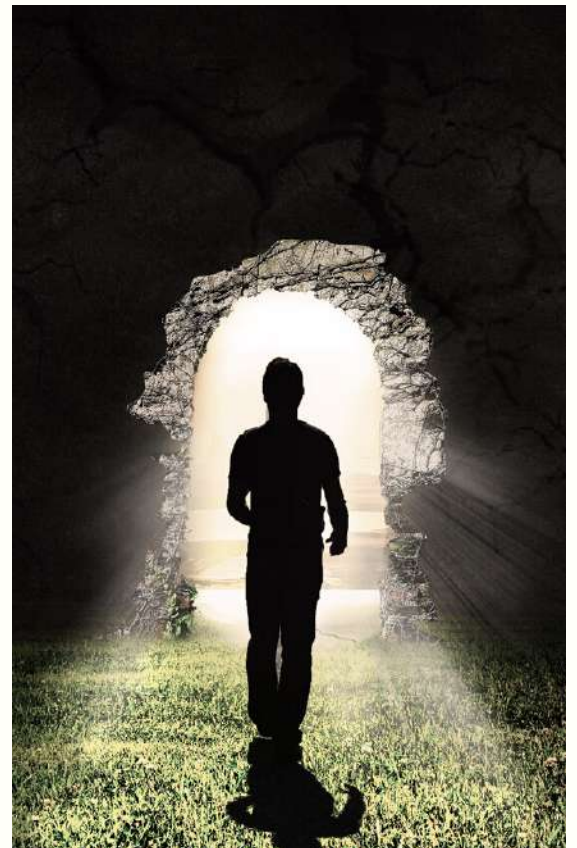
«Tornaran a comprar camps en aquest país que ara veieu desolat, sense homes ni bestiar» (Jr 32,43).

Per tant, aquest temps d'exili ens convida al retorn a un mateix, al retorn vers als altres i a una mirada vers un horitzó d'esperança.

El segon repte és que l'altre serveixi de repulsiu i sigui un pretext eficaç per aïllar-me en una torre d'ivori. La tercera persona m'obliga a construir un futur comú, no necessàriament el que pensava, ni tampoc el de l'altre, sinó un futur que és més que la suma de les diferents parts. Tanmateix, com considerar un després en societat si no se'l pot construir en una petita comunitat confinada?

Aquestes dues exigències contradictòries, les hem d'acceptar quan estem reclosos entorn del nucli familiar. És una oportunitat de viure sota la manera exigent de viure junts, una dimensió essencial de la fe cristiana: la relació amb els nostres germans i germanes. La fe cristiana es basa en la relació. No es pot ser cristià al teu petit raconet.

La fe també ens recorda una virtut tan fonamental que fins i tot és teològica: l'esperança. Assetjats com estem pels assalts del contagi que ens aguaiten, enfosquits per l'anunci de futures epidèmies, afeixugats per les factures exorbitants que ens expedeix la natura saquejada per les nostres «cures», recordem Jeremies a Jerusalem assetjada.

VOLS ESCRIURE TU TAMBÉ?

Benvolguts alumnes i antics alumnes, la crisi del coronavirus i el confinament que aquesta està comportant ha trasbalsat la nostra normalitat. Aquests estan essent uns dies diferents, en què sovint ens sentim interpel·lats a diferents nivells, en què la vida mateixa es posa en qüestió, en què podem captar esclatxes de llum i d'esperança en molts gestos, iniciatives... Us convidem a compartir les reflexions que aquests dies poden estar suscitant i a posar-les per escrit.

Recollirem textos breus, d'un mínim de 300 paraules i d'un màxim de 500 paraules. Han de ser escrits que transmetin llum, esperança, davant la gravetat de la situació en la qual ens trobem. És necessari que l'autoria sigui d'un alumne actual o antic de l'ISCREB. Podeu fer-nos arribar les vostres propostes fins que duri el confinament. L'enviament es farà per correu electrònic, a comunicacio@iscreb.org, assumpte "Escrips confinats". A mesura que els rebem, els compartirem a les nostres xarxes socials.

"AJUDAR-NOS ELS UNS ALS ALTRES"

Alejandro Benito Rusiñol

Aquesta temporada de confinament està donant per a moltes històries, com deia l'escriptor, Eduardo Galeano, no estem fets d'àtoms, sinó d'històries. Els meus fills estan vivint el confinament d'una forma ben creativa, treballant de valent i unint més encara a la família, tot i que com tothom, també tenen les seves pors. L'altre dia els parlava del pensament de l'antropòleg i teòleg, Lluís Duch, que ens explicava que l'ésser humà és ambigu, ja que segons les experiències vitals d'una persona es comportarà d'una forma correcta o incorrecta. I aquí és on hem de posar l'accent, destacar la tasca de totes aquelles persones que estan fent més lleugera la de les que més estan patint, ja no tan sols de totes aquelles que el confinament no existeix, perquè degut a la seva professió es veuen obligades a estar guarint als malalts, caixeres, dones de la neteja, transports, etc. sinó de totes aquelles persones que, tot i que no surten en lloc, i tampoc volen sortir, amb els seus gestos solidaris i altruistes estan allà on els necessiten, ja siguin cristians o de qualsevol altra creença.

L'ésser humà no és la primera vegada que s'enfronta a pandèmies, el que ens ha passat és que cap de nosaltres tenim experiència en tot això que està succeint, llavors hem d'estar contínuament improvisant, l'excés d'informació tampoc ajuda gaire, per tant, malgrat la por que ens envolta hem de ser forts, disposar de la informació justa i necessària, estar al costat de tothom que ho necessiti, seguir les instruccions sanitàries, canviar el nostre mode de vida i reorganitzar-ho tot amb freqüència.

**"PERSONES QUE ESTAN FENT
MÉS LLEUGERA LA VIDA DELS
QUE ESTAN PATINT."**

**"MALGRAT LA POR QUE
ENS ENVOLTA, HEM DE
SER FORTS."**

**"AIXÒ NO ÉS UNA GUERRA, ÉS
UNA PANDÈMIA; NOSALTRES
NO SOM SOLDATS, SOM
PERSONES."**

**"AQUESTA HUMANITAT ÉS LA
QUE ENS SALVARÀ"**

S'estan vivint moments molt delicats, ja que moltes persones ni tan sols poden estar al costat del seus malalts i les persones que han mort les haurem de plorar més endavant, l'experiència de la pèrdua és molt dura, però si a sobre no podem dir "adeu-siau" la duresa s'intensifica, aquestes persones ens necessiten més que mai. Els problemes econòmics també són molt acusats. Això no és una guerra, és una pandèmia, nosaltres no som soldats, som persones, tot plegat és una prova a la nostra humanitat. Ens en sortirem, perquè trobarem la forma de guarir als malalts i d'eliminar el virus, però per sobre de tot el que hem de fer és ajudar-nos els uns als altres, perquè tot el que faig als demés m'ho faig a mi mateix. No vull deixar de recordar les paraules de l'escriptor George Orwell «no es tracta de mantenir-nos vius, sinó de mantenir-nos humans.» I aquesta humanitat és la que ens salvarà.

VOLS ESCRIURE TU TAMBÉ?

Benvolguts alumnes i antics alumnes, la crisi del coronavirus i el confinament que aquesta està comportant ha trasbalsat la nostra normalitat. Aquests estan essent uns dies diferents, en què sovint ens sentim interpel·lats a diferents nivells, en què la vida mateixa es posa en qüestió, en què podem captar esclatxes de llum i d'esperança en molts gestos, iniciatives... Us convidem a compartir les reflexions que aquests dies poden estar suscitant i a posar-les per escrit.

Recollirem textos breus, d'un mínim de 300 paraules i d'un màxim de 500 paraules. Han de ser escrits que transmetin llum, esperança, davant la gravetat de la situació en la qual ens trobem. És necessari que l'autoria sigui d'un alumne actual o antic de l'ISCREB. Podeu fer-nos arribar les vostres propostes fins que duri el confinament. L'enviament es farà per correu electrònic, a comunicacio@iscreb.org, assumpte "Escrips confinats". A mesura que els rebem, els compartirem a les nostres xarxes socials.

EL MUNDO AL REVÉS

Luis Muntañola Sanz

- Nunca pensé que llegaría el día... en que tendría ganas locas de abrazar a los amigos que nunca veo.
- Nunca pensé que llegaría el día... que echaría en falta pisar una iglesia.
- Nunca pensé que llegaría el día... que echaría de menos salir a pasear.
- Nunca pensé que llegaría el día... que no echaría de menos el fútbol.
- Nunca pensé que llegaría el día... en que me daría miedo ir a la ciudad.
- Nunca pensé que llegaría el día... que estaría cansado de ver la televisión.

Pero sucedió y entonces mi cabeza daba vueltas para poner orden a estos días todos iguales donde pensaba más en quienes viven conmigo que en mí mismo, y en realidad nunca llegue a pensar en ello.

- No llegué a pensar... qué sería capaz de estar en casa 50 días sin salir.
- No llegue a pensar... que aquella película de "El día de la marmota" pudiera ser real.
- No llegue a pensar... que llegaría a vivir una epidemia.
- No llegue a pensar... ir a la ciudad y no encontrar a nadie por la calle a plena luz del día.
- No llegue a pensar... que me daría miedo pasar un semáforo en verde y no te digo pararme en uno en rojo.

**"MI CABEZA DABA VUELTAS
PARA PONER ORDEN A ESTOS
DÍAS, TODOS IGUALES."**

**"IR A LA CIUDAD Y NO
ENCONTRAR A NADIE
POR LA CALLE A PLENA
LUZ DEL DÍA"**

**"EL MUNDO SE ESTÁ DANDO LA
VUELTA, SE ESTÁ PONIENDO
DEL REVÉS."**

**"ECHO EN FALTA ALGO
ESENCIAL: LAS PERSONAS"**

- Echo en falta... no ver mesas de los bares en las aceras.
- Echo en falta... pararme en el paso cebra para dejar pasar a alguien.
- Echo en falta... mirar el reloj para saber en qué hora vivo.

Y todo se resume en una frase: nunca pensé que llegaría el día donde, al no poder salir a la calle, echaría en falta algo esencial: las personas."

Y sucede que el mundo se está dando la vuelta, se esta volviendo del revés por las cosas de este día a día tan especial.

- Pueden salir a la calle... los niños solo una hora y acompañados.
- Pueden salir a la calle... a hacer deporte en solitario.
- Pueden salir a la calle... los niños pero sin poder jugar con otros niños.
- Pueden salir a la calle... solo si llevan un perro, hasta que estos digan..."No quiero pasear más."

Y ahora resulta que todo eso que no hace mucho me molestaba por verlo cada día, por tenerlo a mano cuando la normalidad era una rutina, ahora resulta que lo echo en falta, por la inconformidad del ser humano.

- Echo en falta... ver los parques llenos de niños gritando.
- Echo en falta... a ese señor que pide en los semáforos.
- Echo en falta... correr para coger el tren.
- Echo en falta... saludar a alguien por la calle.
- Echo en falta... ir a la iglesia.
- Echo en falta... oír el claxon de los coches.

VOLS ESCRIURE TU TAMBÉ?

Benvolguts alumnes i antics alumnes, la crisi del coronavirus i el confinament que aquesta està comportant ha trasbalsat la nostra normalitat. Aquests estan essent uns dies diferents, en què sovint ens sentim interpel·lats a diferents nivells, en què la vida mateixa es posa en qüestió, en què podem captar esclatxes de llum i d'esperança en molts gestos, iniciatives... Us convidem a compartir les reflexions que aquests dies poden estar suscitant i a posar-les per escrit.

Recollirem textos breus, d'un mínim de 300 paraules i d'un màxim de 500 paraules. Han de ser escrits que transmetin llum, esperança, davant la gravetat de la situació en la qual ens trobem. És necessari que l'autoria sigui d'un alumne actual o antic de l'ISCREB. Podeu fer-nos arribar les vostres propostes fins que duri el confinament. L'enviament es farà per correu electrònic, a comunicacio@iscreb.org, assumpte "Escrips confinats". A mesura que els rebem, els compartirem a les nostres xarxes socials.

EL VOL D'UNES AUS, O EL MIRACLE DE SER

Xavier Semillas Julià

Hom està acostumat a tenir-ho tot controlat. Tenim tota la setmana pautaada: ens llevem a l'hora de sempre, prenem el transport públic a l'hora oportuna, comencem a treballar i en sortim a l'hora convinguda, tornem a casa a l'hora gairebé exacta de cada dia.

Fins i tot, la raó científica-tècnica ens ensenya que el món segueix unes lleis constants i que és controlable. Tot segueix el seu ordre, tot està pautaat: tot esdevé predictable.

Però a voltes veiem les orelles del llop i tot allò que sabíem ho hem de desaprendre: tot esdevé com una il·lusió o un miratge. No sabem què està passant, què ens està passant.

Hi ha alguna de les variables que ens ha canviat, que ha mutat, i l'equació ja no ens quadra. La lògica és violada i els antics paradigmes ja no ens funcionen.

Ens veiem abocats a la incertesa més crua. Tot trontolla. La seguretat d'antany se'ns ha esmunyit. Davant d'això, la ciència roman muda: perquè no té (ni ha tingut mai) la darrera paraula. Així ens ha passat amb el Covid-19, davant del qual l'home resta nu i a la intempèrie.

Perquè el mecanicisme de la ciència ens diu com funcionen les coses: no qui les ha fetes funcionar ni per què funcionen. La darrera pregunta i la darrera resposta no és la del com sinó la del sentit de tot plegat. A més, existeix una jerarquia ontològica: el qui i el per què són anteriors al com. Podríem parlar de la "indigència del com" o de la raó científica-tècnica. Contra el mecanicisme de la ciència, l'evangeli ens parla de miracles.

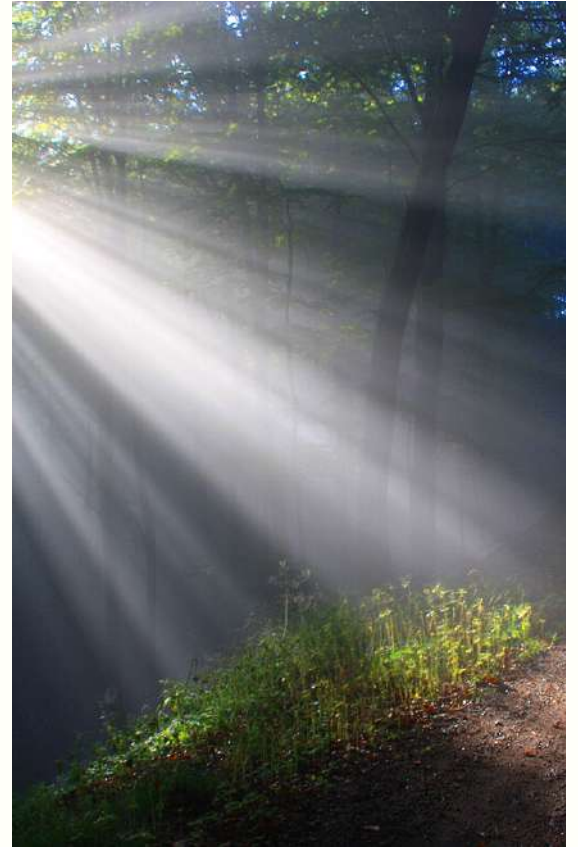
**"DE VEGADES, TOT ALLÒ QUE
SABÍEM HO HEM DE
DESAPRENDRE"**

**"EL QUI I EL PER QUÈ
SÓN ANTERIORS AL
COM."**

**"EL MÓN NATURAL NO ÉS
ALTRA COSA QUE UN DO, UN
DO GRATUÏT."**

**"SOM UNA MENA DE MIRACLE
PERMANENT"**

El com natural depèn del Qui i del perquè sobrenatural. L'autosuficiència d'aquell queda entredita quan tot trontolla. I acabem entenent com el món natural, en la seva dependència més radical i absoluta, no és altra cosa que un do, un do gratuït. L'evangeli de Mateu ens diu: "¿No es venen dos ocells per pocs diners? Doncs ni un de sol no cau al terra si no ho permet el vostre Pare" (Mt 10,29) i també: "¿Qui de vosaltres, per més que s'hi esforci, pot allargar d'un sol instant la seva vida?" (Mt 6, 25-27). La seguretat on vivíem s'esvaeix de sobte i ens adonem que estem (i hem estat sempre!) a les mans del Senyor. Som com una mena de miracle permanent. Només ens resta la serenitat d'acceptar la seva voluntat, fins i tot contra la nostra pròpia. I és que som del Senyor. Davant d'això, ¿qui és capaç de dir-hi Amén?

VOLS ESCRIURE TU TAMBÉ?

Benvolguts alumnes i antics alumnes, la crisi del coronavirus i el confinament que aquesta està comportant ha trasbalsat la nostra normalitat. Aquests estan essent uns dies diferents, en què sovint ens sentim interpel·lats a diferents nivells, en què la vida mateixa es posa en qüestió, en què podem captar esclatxes de llum i d'esperança en molts gestos, iniciatives... Us convidem a compartir les reflexions que aquests dies poden estar suscitant i a posar-les per escrit.

Recollirem textos breus, d'un mínim de 300 paraules i d'un màxim de 500 paraules. Han de ser escrits que transmetin llum, esperança, davant la gravetat de la situació en la qual ens trobem. És necessari que l'autoria sigui d'un alumne actual o antic de l'ISCREB. Podeu fer-nos arribar les vostres propostes fins que duri el confinament. L'enviament es farà per correu electrònic, a comunicacio@iscreb.org, assumpte "Escrips confinats". A mesura que els rebem, els compartirem a les nostres xarxes socials.

VA DE LA VIDA

Conrad Garau Sintes

El aire efímero de invierno

A modo de introducción, en nuestros días, el género humano, admirado de sus propios descubrimientos y de su poder, se formula con frecuencia preguntas angustiosas sobre la evolución presente del mundo, sobre el lugar y la misión del hombre en el universo, sobre el sentido de sus esfuerzos individuales y colectivos, sobre el destino último de las cosas y de la humanidad.

Hay por ello que conocer y comprender el mundo en que vivimos, sus esperanzas, sus aspiraciones y el sesgo dramático que con frecuencia le caracteriza. Estos son algunos rasgos característicos del mundo moderno.

No es la primera vez que el ser humano anda en busca de un lugar en el que redefinir ante la pujanza de otras fuerzas poderosas que compiten con él a la hora de diseñar su interpretación del mundo. Es así como, el hombre se ha creído en multitud de ocasiones como el Cándido de Voltaire, que todo está bien, que el mundo es el mejor de los que Dios habría podido crear; que lo mejor posible se encuentra en todo cuanto existe y lo que pasa. Hasta los crímenes son accesorios de la perfección y la belleza del mundo moral, porque de ellos resultan bienes.

El hombre tiene que salir de aquellas crisis existenciales que, a veces, le atormentan y no le dejan vivir. Vive pasando los días esperando que llegue el juicio final, tal como hacía el príncipe de Salina en la inolvidable novela de Lampedusa.

**"EL HOMBRE TIENE QUE SALIR
DE ESAS CRISIS EXISTENCIALES
QUE A VECES LE
ATORMENTAN"**

**"LA APERTURA A LA
TRASCENDENCIA
CONLLEVA TENER UNAS
BASES FIRMES."**

"VIVIR SIGNIFICA BUSCAR."

Llegará la primavera

El ser humano debe estar abierto a la trascendencia. Para mí, desde mi punto de vista, esta apertura a la trascendencia conlleva el tener unas bases firmes, una solidez, difícilmente alcanzable cuando vamos por el camino contrario. Creemos con frecuencia que poseemos ya una visión completa de todo; y, sin embargo, no hay tal. No pasamos de vivir de sensaciones, impresiones y experiencias más o menos superficiales, sin darnos cuenta de los ejes subterráneos que las organizan; ejes que se arraigan en la dimensión más específicamente humana que es la apertura: hacia uno mismo, los demás y el mundo natural.

Es decir, vivir significa buscar. Todas las personas, dice H. U. Balthasar están llamadas a elegir y vivenciar un cuadro de valores que favorezca el propio crecimiento y el del entorno; y dejar de lado todo aquello que impida este proceso. No sólo hay que vivir, sino que sentimos que vivimos. En una palabra: conciencia. "Siento que siento". Vivo y me siento vivo, como y siento que como, escucho una canción y me doy cuenta de que estoy escuchando la canción. Siento todo lo que hago y todo lo que me pasa.

Como decía Ortega y Gasset, "todo vivir es vivir, sentir vivir, saberse existiendo".
En conclusión, esto es, en cierta medida, lo que podríamos aprender de lo vivido durante estas semanas.

VOLS ESCRIURE TU TAMBÉ?

Benvolguts alumnes i antics alumnes, la crisi del coronavirus i el confinament que aquesta està comportant ha trasbalsat la nostra normalitat. Aquests estan essent uns dies diferents, en què sovint ens sentim interpel·lats a diferents nivells, en què la vida mateixa es posa en qüestió, en què podem captar esclatxes de llum i d'esperança en molts gestos, iniciatives... Us convidem a compartir les reflexions que aquests dies poden estar suscitant i a posar-les per escrit.

Recollirem textos breus, d'un mínim de 300 paraules i d'un màxim de 500 paraules. Han de ser escrits que transmetin llum, esperança, davant la gravetat de la situació en la qual ens trobem. És necessari que l'autoria sigui d'un alumne actual o antic de l'ISCREB. Podeu fer-nos arribar les vostres propostes fins que duri el confinament. L'enviament es farà per correu electrònic, a comunicacio@iscreb.org, assumpte "Escrips confinats". A mesura que els rebem, els compartirem a les nostres xarxes socials.

VER LO INVISIBLE

Ignacio Jones

De vez en cuando, hay que tomar un momento de reflexión antes de recomenzar. Recomenzar, siempre. Pero no de cualquier manera. Por desgracia, para algunos esta crisis sanitaria les ha cerrado los ojos definitivamente. A otros se nos han abierto, indefinidamente. Confiemos, eso sí, que no se quede solo en un pestañeo a la inversa.

Abrir los ojos significa aprender a ver. Aprender a ver significa no dejarse cegar por las luces de neón. No dejarse cegar significa mirar más allá de lo permite nuestros cristalinios. Aunque no es cuestión de dioptrías, es cuestión de enfoque.

Confinado no significa encerrado. Confinarse significa ponerse límites, y nuestra obligación es la de superarlos. Confinarse significa trascenderse, salir de sí mismo para saltar sobre los muros que nos rodean, aunque no los veamos.

Confinarse significa leer entre líneas. Leer lo invisible. Entre dos líneas escritas, hay infinitas sin escribir esperando un ingenuo lector que las interprete. No se requiere para ello ningún sofisticado microscopio. Nada material. Aprender a ver no es cuestión de capacidad. Es cuestión de fe. ¿Quieres? Puedes.

Si queremos, podremos ver que durante estos meses hemos afinado nuestra vista. De alguna manera, hemos querido. Pues nadie se conforma a vivir con ceguera mientras otros ven arco iris. El que no se consuela, es porque no quiere.

"¿QUIERES?, PUEDES"

**"NO ES CUESTIÓN DE
DIOPTRÍAS, ES CUESTIÓN DE
ENFOQUE"**

**"CONFINARSE SIGNIFICA
TRASCENDERSE, SALIR
DE SÍ MISMO PARA
SALTAR SOBRE LOS
MUROS QUE NOS
RODEAN."**

**"LA VERDADERA ALEGRÍA,
AQUELLA QUE QUEDA CUANDO
YA NO QUEDA NADA."**

Lo estamos pasando mal, sí.

Sin embargo, hemos aprendido a valorar los abrazos, aunque siempre estuvieran ahí.

Sin embargo, hemos vislumbrado algún atisbo de solidaridad mundial, donde antes pensábamos que solo existían intereses comerciales.

Sin embargo, la música ha entonado nuestros corazones, aunque antes solo fueran canciones de moda.

Sin embargo, hemos oído de cerca más verdades que las denominadas oficiales.

Sin embargo, hemos abierto nuestros balcones, aunque antes solo viéramos balaustradas y cerrojos.

Sin embargo, nos hemos puesto en el lugar de nuestros vecinos, no solo para pedirles sal cuando nos faltara.

Sin embargo, los más necesitados han sido atendidos por héroes sin capa y sin nombre.

Sin embargo, hemos bailado en familia, blandiendo nuestros más aguerridos tenedores de madera frente a la espada de la rutina. Y tal vez del reproche.

Sin embargo, hemos aprendido a esperar sin saber a qué, ni hasta cuándo.

Sin embargo, nos hemos creído poca cosa, ante un bicho diminuto.

Sin embargo, lo pequeño ha resultado ser más grande, y lo invisible lo más valioso.

Invisible es la melodía que no entiende de fronteras.

Invisible es la comunión, la confianza y el agradecimiento. Invisible es la entrega, el perdón y la humildad.

Invisible es la esperanza.

Invisible es el amor.

Podemos ver, si queremos, más humanidad en nuestros humanos corazones, porque humano es trascenderse, humano es mirar pero al revés.

Desde dentro para fuera. La debilidad también es invisible, y la vemos, la sentimos. Como la felicidad. Y la verdadera alegría, que es aquella que queda cuando ya no queda nada. Pero queda la alegría.

Por eso, cuando ya no queda nada, solo queda resurgir.

Solo queda recomenzar, pero no de cualquier manera.

Y todo vuelve al Principio.

VOLS ESCRIURE TU TAMBÉ?

Benvolguts alumnes i antics alumnes, la crisi del coronavirus i el confinament que aquesta està comportant ha trasbalsat la nostra normalitat. Aquests estan essent uns dies diferents, en què sovint ens sentim interpel·lats a diferents nivells, en què la vida mateixa es posa en qüestió, en què podem captar esclatxes de llum i d'esperança en molts gestos, iniciatives... Us convidem a compartir les reflexions que aquests dies poden estar suscitant i a posar-les per escrit.

Recollirem textos breus, d'un mínim de 300 paraules i d'un màxim de 500 paraules. Han de ser escrits que transmetin llum, esperança, davant la gravetat de la situació en la qual ens trobem. És necessari que l'autoria sigui d'un alumne actual o antic de l'ISCREB. Podeu fer-nos arribar les vostres propostes fins que duri el confinament. L'enviament es farà per correu electrònic, a comunicacio@iscreb.org, assumpte "Ecrits confinats". A mesura que els rebem, els compartirem a les nostres xarxes socials.

POEMES DES DEL CONFINAMENT

Mercedes Marfà

(Una petita correcció al Gènesi 1)

¿Què es la mort?
La Paraula va dir sense cridar
—no li feia falta—:
«Que neixi l'amor
i la vida es va desplegar
en un somriure.
(març 2020)

.....
(Eucaristia)

Fes-me teva
en la Paraula.
Fes-me teva
només en el desig
d'aquest tros de pa
on tú a cadascun
t'ofereixes.
(març 2020)

.....
La distància no és cor
Que s'amaga,
Sinó amor
que es fa present
Per salvar-te.
(abril 2020)
.....

(infància)

M'he fet amiga del temps
I torno a parlar amb la lluna
Des dels arbres del meu jardí
Que sempre l'estiu habita.

M'he fet amiga del temps
I torno a ser-hi enmig del mar
en un goig que sempre és instant
darrera instant en les onades.

M'he fet amiga del temps
Que avui amb tendresa
em demana: ¡Fes-me una abraçada!
L'he trobat ple de mans,
que al vespre aplaudeixen.
(maig 2020)

.....

¡No te vayas, abuelita,
No te vayas!
¡Sin tus flores
No habrá para mí
Primavera!
(abril 2020)

.....

Cielo abierto y claro,
¿Qué haces aquí roto
Por los tejados?
Yo, te he visto inmenso,
Amor inacabable
En los ojos del Otro.
(abril 2020)

.....

(Espíritu)

Amor que naces y renaces
Entre los dedos del viento,
¡Pon el ardor de tus manos
Sobre mi ser entero!
(mayo 2020)

.....

VOLS ESCRIURE TU TAMBÉ?

Benvolguts alumnes i antics alumnes, la crisi del coronavirus i el confinament que aquesta està comportant ha trasbalsat la nostra normalitat. Aquests estan essent uns dies diferents, en què sovint ens sentim interpel·lats a diferents nivells, en què la vida mateixa es posa en qüestió, en què podem captar esclatxes de llum i d'esperança en molts gestos, iniciatives... Us convidem a compartir les reflexions que aquests dies poden estar suscitant i a posar-les per escrit.

Recollirem textos breus, d'un mínim de 300 paraules i d'un màxim de 500 paraules. Han de ser escrits que transmetin llum, esperança, davant la gravetat de la situació en la qual ens trobem. És necessari que l'autoria sigui d'un alumne actual o antic de l'ISCREB. Podeu fer-nos arribar les vostres propostes fins que duri el confinament. L'enviament es farà per correu electrònic, a comunicacio@iscreb.org, assumpte "Escrips confinats". A mesura que els rebem, els compartirem a les nostres xarxes socials.

DESPRÉS DE TRES MESOS TRISTOS: UNA REVETLLA DE LLUM

Jaume Valls

Abraça'm 4

luisa.martincas

Petit, el meu estimat.
Com et trobo a faltar!
Tu que xerres, corres, saltes, crides, cantes, rius...
Tant... que sovint m'atabales
i em portes mal de cap.

Tot i així, quan no hi ets, quina tristesa!
Torna, porta'm el teu soroll i enrenou,
porta'm la teva vida.
Ensenya'm a gaudir-la plenament!

Després de tres mesos tristos, tancats i entotsolats: una revetlla de llum. Confinat a casa, sense la companyia al voltant d'una taula dels amics, amb un tema mastegat dia sí i dia també del virus des de la tele i la premsa, sense sentir la força de la primavera esclatant de colors a tocar de la ciutat el Lluís ja no era el Lluís. Aquestes són algunes de les experiències que ha viscut.

Una astronauta de quarta regional.

La seva dona agafava cada matí el cotxe per anar a l'Hospital. Ella no es quedava pas a casa. La seva feina no admetia el teletreball. Tot era arribar-hi i disfressar-se amb plàstics malgirbats per a evitar el contagi. Una astronauta de quarta regional, vaja. El seu treball anava variant segons convenia, ara passar visita, ara demanar informació als epidemiòlegs, ara despenjar el telèfon per informar les famílies...ja no atenia les visites programades al seu despatx. Els caps de setmana tenia una guàrdia variable. L'angúnia anava en augment davant la presència augmentada de malalts que van omplir els llits improvisats a les sales d'espera fins i tot. No hi havia prou material per a intubar els pacients greus i calia prioritzar qui s'atenia i qui es deixava a les mans de mis senyora mort.

Llibres a les bústies i targetes amb abraçades

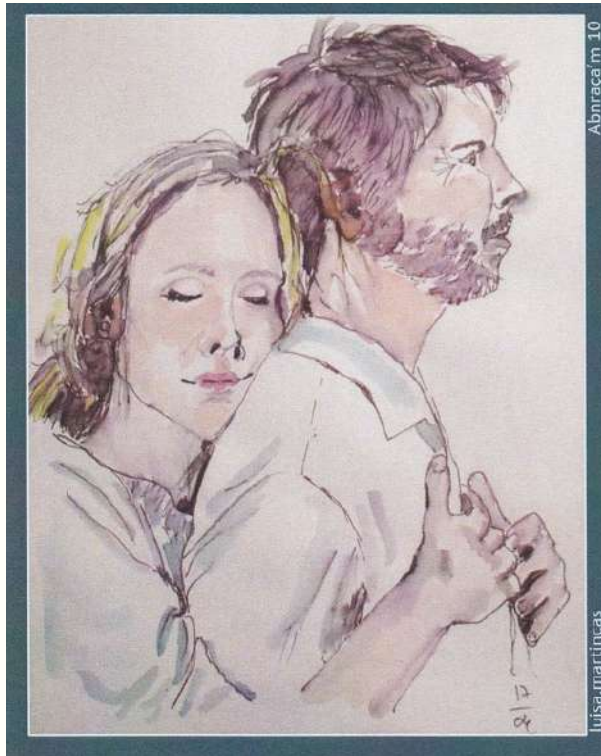
Acostant-se Sant Jordi, el Lluís va decidir que calia celebrar-lo públicament. En va parlar amb els setze veïns i es va posar a buscar fotos de la premsa, de revistes de plantes... Una, a doble pàgina, amb una rambla plena de gom a gom i una noia i un noi que es miraven il·lusionats obria l'exposició a l'entrada del bloc. Damunt d'una tauleta parada hi havia entrepans de Sant Jordi, uns pans rodons amb un llibre dins fent de farciment, una metàfora de la cultura que és aliment espiritual.

**"LA IMPORTÀNCIA DE
FER-SE COSTAT,
D'ABRAÇAR-SE"**

**"EL VOSTRE CALVARI TAMBÉ
ÉS EL MEU."**

**"PANS RODONS AMB UN
LLIBRE DE FARCIMENT, LA
CULTURA COM A ALIMENT
ESPIRITUAL"**

**"IL·LUSIÓ PER CONTINUAR
PLEGATS EN UNA ALTRA
ESCOMESA."**

-Què preciosa està la natura!
Sembla mentida la nociva influència de la humanitat
a tot el sistema ecològic;
només en aquest poc temps tot ha canviat...
Aprendrem alguna lliçó?
Serem capaços de modificar els nostres costums invasors?

-Tot això ens ha fet veure que és possible el canvi.
Hem de lluitar per transformar moltes coses.
Començant per les nostres pròpies actituds.

També hi havia llibres damunt la bústia, roses de paper elaborades a casa, parets plenes de fotos. Alguns veïns van comentar positivament la pensada. El Lluís pretenia fer-los baixar a l'entrada a fer colla, però la por els va mantenir reclosos. Ai, ai els contagis.

Uns amics, quan ja es podia començar a trobar-se, els van regalar unes targetes impreses que les havia elaborat la Luisa Martin durant l'aïllament. Hi apareixia una pintura acompanyada d'un text. El conjunt de les 24 targetes portava el suggeridor títol d'Abraça'm.

En les circumstàncies viscudes, arrel de la pandèmia, es remarcava la importància de fer-se costat, d'abraçar-se. Quin bon recordatori pels temps convulsos que s'han viscut.

Perquè precisament s'ha procedit a aïllar, a allunyar-se dos metres entre dues persones, a no tocar-se, a rentar-se les mans, a portar mascareta. Li han semblat tan adients i encertades que us les ha passades amb el permís de la Luisa Martin: "Aquí anirien les quatre targetes, si en voleu es poden comprar a la llibreria Temerària de Terrassa."

Un salm que inspira una carta

El Lluís bo i pregant amb un salm un matí, confinat a casa, va fer el salt a un tema que tenia sobre la taula: l'empresonament polític. Escriu una carta: "Sento paraules d'odi per totes bandes. Em paguen l'amor acusant-me. Em tornen mal per bé, odi a canvi d'amor" Llegir aquestes paraules del salm 109 de la Bíblia aquest matí, a l'hora de silenci abans d'emprendre la jornada m'ha fet pensar en vosaltres. El vostre calvari també és meu. Però és que el salm continua: "Que surti condemnat en el judici. Que duri poc la seva vida. Que els seus fills li quedin orfes. Que un usurer li embargui els béns". La situació es repeteix. El comentari del salmista de fa un gavadal d'anys és adient. Manifesta també la seva fe, el salmista, "No callis, oh Déu, a qui dono lloança".

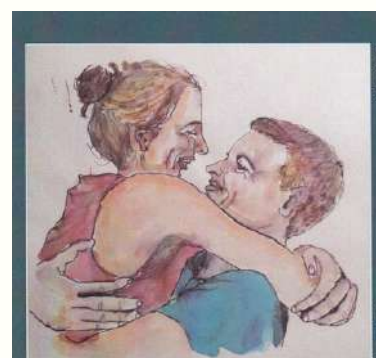
Audició musical inèdita

A l'hospital on treballa la dona del Lluís ha sorgit una iniciativa inèdita. Uns quants sanitaris han engrescat els companys a preparar una audició musical, unes cançons pensant en la festa anyal de Nadal. Buscant cançons han pensat en *Nuvole Bianche* del músic italià Ludovico Einaudi. Però el Victor Espiga amant de la música i de la poesia n'ha fet una versió adaptada. Vet aquí un tast de la cançó. Val a dir que ell és també un sanitari:

*Potser no et recordo
Potser tens tants noms
Que el teu nom és el nostre.
Tants noms i un sol monstre.*

*Però la teva veu
Encara em ressona
Encara l'escolto
Quan ploro de ràbia
Amagat a la gàbia
D'un món que no para.*

Tenen ja concretada una tarda, bo i plegant per a iniciar el primer assaig. Ja hi ha propostes per a preparar un parell de cançons més. Il·lusió per a continuar plegats en una altra escomesa. Ha nascut un acte positiu de grup, una iniciativa cultural ben lligada a l'experiència viscuda fa pocs mesos.

Ho hem superat! Sí!!
Quin ensurt!
Quan vaig sentir aquell malestar,
de seguida vaig saber què era.
I em vaig espantar molt.
Temia encomanar-te a tu
i acabar malament, jo i... tu.

Però, com sempre, tu has estat més forta que jo.
I ara sabem que som immunes tots dos.
Ho hem de celebrar, estimada!

DE L'ESPERANÇA

Ezequiel Mir

La Vida mai ha deixat d'assenyalar el que Péguy anomenava «la petita esperança».

És fonamental. Dia rere dia, cal encoratjar les persones a mirar el temps en què vivim amb esperança. Sí! Hi ha mil motius per tenir por, però l'esperança no és la capacitat de travessar la por? Un petit recordatori. La majoria de les creences contemporànies del món occidental provenen de la cultura grecoromana i judeocristiana. Així, l'origen de la llibertat individual a què fa referència la societat occidental i que alguns filòsofs contemporanis emmarquen entre les «fonts del jo», no pot prescindir de sant Agustí. Així mateix, el valor «igualtat» és un pur producte del monoteisme. Els grecs no creien en la igualtat, tampoc els indis ni els xinesos. Cal referir-se al monoteisme per entendre la igualtat, tal com la descriu la Carta de Pau als Gàlates. Els humans som tots iguals als ulls de Déu.

Avui dia constatem una estranya paradoxa: encara que el cristianisme sembli desaparèixer, els valors cristians perduren i fins i tot s'afirmen. Tot passa com si el missatge de l'evangeli hagués complert la seva missió! Des de cinc o sis segles abans de la nostra era, duem dins nostre una convicció que prové del judaisme: que la creació no està plenament acabada i tenim la missió de completar-la, a més de contribuir a eliminar els resultats del pecat, fent-nos dignes de la redempció. Per tant, el temps apareix obert a la novetat i a l'imprevisible. Això trenca amb el tema de l'etern retorn dels grecs.

**"DIA RERE DIA, CAL
ENCORATJAR A LES
PERSONES A MIRAR EL
TEMPS EN QUE VIVIM
AMB ESPERANÇA"**

**"ELS HUMANS SOM TOTS
IGUALS A ULLS DE DÉU."**

**"EL TEMPS APAREIX OBERT A
LA NOVETAT I A
L'IMPREVISIBLE"**

**"FELIÇ L'HOME QUE NO ES
GUIA PELS CONSELLS DELS
INJUSTOS, NI VA PELS CAMINS
DELS PECADORS."**

És la visió messiànica o escatològica que els cristians han rebatejat com a «esperança». De fet, el món de demà ha de ser producte de la nostra llibertat, de la nostra decisió i ja no del destí. En la concepció jueva, som responsables de la reparació del món (tikun olam, en hebreu). Podem afegir-hi el magnífic verset del SI 1: «Feliç l'home que no es guia pels consells dels injustos, ni va pels camins dels pecadors...»

Tot i això, els polítics han perdut en gran mesura el control dels mecanismes dominants, mercats financers o tecnologies. És preocupant. No hauríem d'acceptar mai deixar-nos endur per un «procés sense subjecte», va dir Jacques Ellul, és a dir una lògica que funciona per si mateixa. Pensava aleshores en la tecnologia, però també en la bogeria mediàtica, aquest «imperi sense emperador» arrasat per la seva bogeria. És cert que actualment totes les institucions estan en crisi, ja es tracti de la justícia, de l'escola, de les Esglésies, de la família... Veiem els polítics tan desconcertats com impotents. Caldrà temps perquè la societat civil agafi veritablement el relleu. Pacència! La impaciència és el contrari de l'esperança. Davant del flux d'informacions que ara s'està produint, estem aprenent a poc a poc a gestionar aquesta profusió i aquest desordre. Excepte una catàstrofe cultural, cap autoritat central, cap guia ens farà tornar enrere. Caldrà construir una segona arca per salvar el temps dels homes i la vida. El professor Jean Bernard (professor d'hematologia) solia dir: «Quan ja no es pot afegir dies a la vida, cal afegir vida als dies». Heus ací una excel·lent definició de la veritable esperança.

CLOENDA DEL CICLE D'ESCRITS

La crisi del coronavirus i el confinament que aquesta ha comportat, ha trasbalsat la nostra normalitat. Aquests han estat uns dies diferents, en què sovint ens hem sentit interpel·lats a diferents nivells, en què la vida mateixa es posa en qüestió, en què hem pogut captar esclatxes de llum i d'esperança en molts gestos, iniciatives...

Durant aquests mesos, obrint la iniciativa en ocasió del dia de Sant Jordi, hem convidat a antics alumnes, a alumnes i amics de l'ISCREB a compartir les reflexions que aquests dies els han suscitat. Les han posades per escrit. En total hem rebut 11 participacions, poesia, narrativa, escrits autobiogràfics...

Escrits que han transmès llum, esperança, davant la gravetat de la situació en la qual ens trobàvem. A mesura que els hem rebut, els hem maquetat i compartit a les nostres xarxes socials com el Facebook, el Twitter o l'Instagram. Pròximament els compilarem tots en un document i els pujarem a la nostra pàgina web.

Ara que encetem l'etapa de "la nova normalitat", tanquem aquest cicle d'escrits. Esperant que en un futur es repeteixin iniciatives creatives com aquesta. Moltes gràcies per la vostra participació, i bona entrada d'estiu.

[is]creb

Institut Superior de Ciències
Religioses de Barcelona